

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 22 Ἀπριλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 21

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τραγουδῆσε ἓνα τραγούδι τῆς
παλιᾶς μόδας, ποὺ τὴν ἐπωδὸς τοῦ τὴν
τραγουδοῦσαν ὕστερα ὅλοι μαζὶ ἐν
χορῷ. Νὰ ἡ πρώτη στροφή:

«Ὁ Ἀπρίλης πέρασε κι' ἔλυωσαν τὰ
|χιόνια
σὲ λίγο πρέπει νὰ φύγουμε μακριὰ
ναί, σὲ λίγο πρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν
|πατρίδα
εἴμαστε ψαράδες ποὺ ποτὲ δὲν βλέ-
|πουν τ' ὥριμο στάχυ.
Ὁριμο στάχυ, φεύγουμε γιὰ τὴ θά-
|λασσα,
ὥριμο στάχυ, σ' ἄφησα στάρι γιὰ νὰ
|σπαρθῇς
καὶ θὰ σ' εὕρω πωμὶ ὅταν γυρίσω
|πίσω.

Τὸ τραγούδι αὐτὸ λίγο ἔλειψε νὰ
κάνῃ τὸν Χάρβεϋ νὰ βάλῃ τὰ κλάμ-
ματα, χωρὶς κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ξέ-
ρῃ γιὰ ποῖο λόγο.

Χειρότερο ὅμως ἀκόμη ἔγινε τὸ
πρᾶγμα, ὅταν ὁ μάγειρας παρατών-
τας τὶς πατάτες ἄπλωσε τὸ χέρι του
γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βιολί. Ἀκουμπισμέ-
νος πάντα ἐπάνω στὸ ντουλάπι ἀρχί-
σε νὰ παίζῃ σ' ἓνα τόνο πολὺ θλι-
θερὸ ποὺ ἔπεφτε ὅμως ἀκριβῶς στὴν
κατάλληλη στιγμή. Ὑστερὰ ἀπὸ λί-
γο ἄρχισε τὸ τραγούδι σὲ μιὰ ἀγνω-
στη γλῶσσα, μὲ τὸ χοντρὸ του σα-
γόνι πεσμένο ἐπάνω στὸ βιολί του καὶ
τὰ μάτια του γυρισμένα ἔτσι, ὥστε νὰ
φαίνεται μόνο τὸ ἀσπράδι τους, ποὺ
γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς
λάμπας. Ὁ Χάρβεϋ ἔσκυψε ἔξω ἀπὸ
τὴν κουκέτα του γιὰ ν' ἀκούσῃ κα-
λύτερα καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς ἀναστε-
ναγμοὺς τῆς ξυλοδεσιάς τοῦ καρα-
βιοῦ καὶ τὸ βοῦϊσμα τῶν κυμάτων,
ὁ ἦχος τοῦ τραγουδιοῦ, ψήλωνε καὶ
χαμῆλωνε γιὰ νὰ σβύσῃ σ' ἓναν ἀ-
ναστεναγμὸ.

— Θεούλη μου! Ἀνατρίχιασα δ-

λόκληρος, εἶπε ὁ Ντάν. Τί ὀργὴ εἶ-
ναι τοῦτο τὸ τραγούδι;

— Εἶναι τὸ τραγούδι τοῦ Φιν
Μάκ Κούλ ὅταν μπαρκαρίστηκε γιὰ
τὴ Νορβηγία, εἶπε ὁ μάγειρας.

Μιλοῦσε τ' ἀγγλικά ὅχι μὲ τὴ βα-
θειὰ λαρυγγώδη φωνή ποὺ ἔχουν ὅ-
λοι οἱ νέγροι, ἀλλὰ σ' ἓνα τόνο ψη-
λὸ βγαλμένο ἀπ' τὴ μύτη, ὅπως θὰ
μιλοῦσε ἓνας φωνόγραφος.

— Μὰ τὴν πίστη μου, στὴ Νορ-
βηγία ἔχω πάει μὰ δὲν ἔκανα τέτοια
κλαψοκατάφυξη, εἶπε ὁ Μεγάλος
Τζάκ. Κι' ὥστόσο μοιάζει μὲ κάποιον

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνα θελτικὸ χαμογελάει

παλιό σκοπό που θυμάμαι, πρόσθεσε ἀναστενάζοντας.

— Μην ἀρχίσω άλλο χωρίς νὰ ποῦμε κάτι χαρούμενο στὸ ἀναμεταξύ, τὸν ἔκοψε ὁ Ντάν.

Καὶ ἡ φουαρμόνικα ἔβαλε μπρὸς μιὰ συναρπαστικὴ μελωδία ποὺ συνεχιζόταν ἔτσι :

« Ἐχω εἰκοσιεξὶ βδομάδες ποὺ δὲν εἶδα τὴ στεριά μὲ δεκαπέντε κουιντάλια φορτωμένος μὲ δεκαπέντε ἀναθεματισμένα κουιντάλια ἀνάμεσα στὸ παλιὸ Κουερὼ καὶ στὸ Μεγάλο.

— Πάψε! μούγγρισε ὁ Τὸμ Πλάττ. Ὁρεξὴ ἔχεις, Ντάν. Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εἶναι σωστὸς Ἰωνᾶς!

— Ὁχι, καθόλου. Δὲν εἶναι ἔτσι, μπαμπά; Ἐμένα θὰ μοῦ μάθῃς τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι Ἰωνᾶς!

— Τί πράμα εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰωνᾶς; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

— Ἰωνᾶ λέμε κάθε τι ποὺ φέρνει γρυσουζιά. Ἄλλοτε εἶναι ἄνθρωπος, ἄλλοτε μοῦτσος, καμμιά φορὰ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα μαστέλλο. Κάποια φορὰ εἶχα ἓνα μαχαίρι, ποὺ ἦταν Ἰωνᾶς μὲ τὰ ὄλα του καὶ ἐγὼ δὲν τόξερα καὶ τὸ κρατοῦσα ἀπάνω μου δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ. Ὑπάρχουν κάθε λογῆς Ἰωνᾶδες. Ὁ Τζέιμι Μποῦρκε ἦταν Ἰωνᾶς γιὰ ὄλα τὰ καράβια ὅπου δούλευε, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πνίγηκε. Ποτέ μου δὲν θὰ μπαρκαρίζομαι μὲ τὸν Μποῦρκε, μακάρι μου καὶ νὰ φοφοῦσα τῆς πείνας. Στὸ ἔξομα φλοῦντ εἶχαμε μιὰ πράσινη φαρβάρα. Κι' αὐτὴ ἦταν Ἰωνᾶς. Ὁ χειρότερος Ἰωνᾶς ποὺ μπορεῖς νὰ βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου, ἔπνιξε τέσσαρις ἀνθρώπους καὶ τὴ νύχτα ἔφεγγε ἀνάμεσα στὶς ἄλλες φαρβάρες σὰν ἄστρο.

— Καὶ τὰ πιστεύεις αὐτὰ ἐσύ; εἶπε ὁ Χάρβεϋ ποὺ θυμήθηκε ὅσα εἶχε πεῖ ὁ Τὸμ Πλάττ σχετικά μὲ τὰ κερά καὶ τὰ τάρματα. Πιστεύεις πὼς μιὰ βάρκα μπορεῖ νὰ πνίξῃ τέσσαρις ἀνθρώπους;

— Ἀπὸ τὴν πρώτη κουκέτα ὡς τὴν τελευταία ἀκούστηκε ἓνα ψιθύρισμα ἀποδοκιμασίας.

— Στὴ στεριά μπορεῖ νὰ μὴ γίνε-ται τίποτα τέτοιο. Μὰ μὲς στὴ θάλασσα γίνονται πολλὰ πράγματα. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κοροϊδεύῃς μὲ τοὺς Ἰωνᾶδες, νεαρέ μου, εἶπε ὁ Ντίσκο.

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, ὁ Χάρβεϋ μιὰ φορὰ δὲν εἶναι Ἰωνᾶς, ἔκοψε ὁ Ντάν. Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ τὸν γλυτώσαμε, πιάσαμε τόσα ψάρια ὅσα δὲν εἶχαμε πιάσει σχεδὸν ποτέ μας.

Ὁ μάγειρας ἔρριξε τὸ κεφάλι του

πίσω καὶ ξέσπασε σ' ἓνα ἀπότομο γέλιο—ἓνα γέλιο παράξενο. Ὁ ἀρά-πης αὐτὸς σ' ἔκανε στ' ἀλήθεια νὰ τὰ χάνῃς.

— Κατάρτα! φώναξε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Μὴν τὸ ξανακάνῃς αὐτό, γιατί. Δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι.

— Ἔτι δηλαδή; ρώτησε ὁ Τζάκ. Δὲν μᾶς ἔφερε στ' ἀλήθεια γούρι καὶ δὲν πῆγε καλὰ τὸ ψάρεμα ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ψαρέψαμε αὐτόν;

— Ὡ, πῶς! ἔκανε ὁ μάγειρας. Αὐτὸ τὸ ξέρω, μὰ τὸ ψάρεμα δὲν τέλειωσε ἀκόμη.

— Μὰ τί πιστεύεις ἐσύ, καὶ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς; εἶπε ὁ Ντάν μὲ θέρμη. Δὲν ἔχεις νὰ πῇς τίποτε γιὰ κακὸ του.

— Τίποτε. Ἀλήθεια. Μιὰ μέρα ὅμως, θὰ γίνῃ ὁ ἀφέντης σου, Ντάν.

— Αὐτὸ εἶναι ὄλο; ἔκανε ὁ Ντάν μὲ ἀπάθεια. Ἀμ' δέ, ποὺ θὰ γίνῃ. Δὲν θὰ γίνῃ γιὰ ὄλο τὸν κόσμο.

— Ἀφέντης! εἶπε ὁ μάγειρας δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του Χάρβεϋ. Δοῦλος! κι' ἔδειξε τὸν Ντάν.

— Αὐτὸ εἶναι ἄστειο. Καὶ σὲ πόσον καιρὸ; ρώτησε ὁ Ντάν γελώντας.

— Σὲ λίγα χρόνια θὰ τὸ ἴδῃ. Ἀφέντης καὶ δοῦλος — δοῦλος καὶ ἀφέντης.

— Μωρέ, ποὺ στὴν εὐχὴ τὰ εἶδες γραμμένα ταῦτα; ρώτησε ὁ Τὸμ Πλάττ.

— Μὲς στὸ κεφάλι μου, ὅπου μπο-ρῶ νὰ τὰ ἴδῃ.

— Πῶς; ρώτησαν οἱ ἄλλοι ὄλοι μαζί.

— Δὲν ξέρω, μὰ θὰ γίνῃ ὅπως τὸ λέω.

Ἐγείρε πάλι τὸ κεφάλι του καὶ ἐξακολούθησε νὰ καθαρίζει τίς πατά-τες καὶ στάθηκε ἀδύνατον νὰ τοῦ βγάλουν πιά ἄλλη λέξη.

— Ὅπως κι' ἂν εἶναι, εἶπε ὁ Ντάν, πολὺ νερὸ θὰ κατεβάσουν ἀκόμη τὰ ποτήρια, ὥσπου νὰ γίνῃ ὁ Χάρβεϋ ἀφέντης δικός μου. Μὰ ὥστόσο εἰμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ὁ γιατρός δὲν εἶπε πὼς εἶναι Ἰωνᾶς. Ἐγὼ ὅμως λέω πὼς ὁ μπάρμπα-Σάλτερς εἶναι ὁ χειρότερος Ἰωνᾶς ἀπ' ὅλους τοὺς Ἰωνᾶδες ποὺ βρίσκονται στὸν κόσμο, ἀπὸ τὴ γρυσουζιά ποὺ φέρνει στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του.

Ἀπὸ πάνω ἀκούστηκαν χτυπή-ματα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ μπάρμπα-Σάλ-τερς μὲ τὴν τύχη του! εἶπε ὁ Ντάν καθὼς ὁ πατέρας του πῆγαινε πρὸς τὴ σκάλα.

— Σκόρπισε ἡ ὀμίχλη! φώναξε ὁ Ντίσκο.

Ὅλο τὸ πλήρωμα ἀνέβηκε βια-

στικά γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγον καθα-ρὸν ἀέρα. Ἡ ὀμίχλη εἶχε σκορπίσει ἀφήνοντας πίσω μιὰ θάλασσα ἀγρία ποὺ κυλοῦσε μεγάλα καὶ ψηλὰ κύ-ματα. Τὸ ἔδω ἔβλαστε κατέβαινε στὸ βάθος βαθεῖων κι' εὐρύχωρων τάρ-φρων κι' ὕστερα ἀνέβαινε στὴν κο-ρυφὴ σταχτερῶν ὑγρῶν βουνῶν γιὰ νὰ ξανακυλίσῃ πάλι στὸ βάθος, ἐνῶ ὁ ἀνεμος οὐρλιάζε ἀνάμεσα στὰ ξάρ-τια του. Ἐκεῖ μακριὰ ἓνα κύμα ξέσπαξε σ' ἓνα σεντόνι ἀπὸ ἀφροῦς καὶ σὰν νὰ ἔδινε τὸ σύνθημα ὄλα τ' ἄλλα κύματα ἔκαναν τὸ ἴδιο, ἔτσι ποὺ τοῦ Χάρβεϋ θάμπωναν στὸ τέλος τὰ μάτια του.

— Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἶδα τοῦτῃ στιγμὴ κάτι νὰ κουνιέται ἐκεῖ βα-θειά, εἶπε ὁ μπάρμπα-Σάλτερς δεί-χνοντας μὲ τὸ χέρι του κατὰ τὸ βορᾶ.

— Δὲν μπορεῖ νὰ ναι κανένα ἀπὸ τὰ ψαράδικα, εἶπε ὁ Ντίσκο, ζαρῶ-νοντας τὰ πυκνὰ του φρούδια γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα καὶ στηρίζοντας τὸνα χέρι του στὴν κουραστὴ τῆς πρύμνης. Ντάν, δὲν δίνεις ἓνα πῆδημα ὡς ἐ-πάνω γιὰ νὰ ἰδῇς τί κάνει ἡ σημα-δοῦρα τοῦ παρχαδιοῦ;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

Θάθελα νάμουν μιὰ μάγισσα καλή, Μὲ μαγικὸ ραβδί, νὰ σοῦ προσφέρω Τὸ κάθε τι, ποὺ ἡ σκέψη σου καλεῖ Κι' ἡ μακρινὴ ψυχὴ σου—ποὺ δὲν ξέρω.

Τάχατε θές, ἓνα παλάτι Χαλιμᾶς, Πελεκημένο μὲ χρυσάφι καὶ μ' ἀσημι. Γιὰ μήπως θὰ ζητοῦσες τῆς μαμᾶς Ἐνα μικρὸ, ποὺ νὰ πετάῃ κυλίσμι;

Μὴ θές, νὰ κατεβάσω ἀπὸ ψηλὰ Τὸ στρογγυλὸ ποὺ σοῦ γελαῖ φεγγάρι; Κι' ἀπλώνεις τὰ χεράκια σου ἀπλά; Καὶ τὴν ψυχὴ σου ὀλάκερη—γιὰ νὰ τὸ πᾶρη!

Μὴ θέλεις, ἓνα σύγνεφο λευκό, Νὰ τὸ δαμάσῃς—νὰ τὸ καβαλλήσῃς; Ἡ κάλλιο ἓνα σουραῦλι μαγικὸ Ποῦ ὅλους, νὰ κλείνῃ τοὺς ἀχούς, τῆς φύσης;

Καλέ, μὴ θέλεις ἓνα ἀστραφτερὸ ραβδί, Ποὺ νὰ χτυπᾷς, τὴ γῆς καὶ νὰ προβάλλῃ Ἐνας μικροῦλης νάνος, σὰν παιδί Νὰ σοῦ προσφέρῃ ὁ νοῦς σου ὅ,τι κι' ἂν βάλῃ;

Μ' ἀλλίμονο!.. Τί λέω γὼ ἡ τραλλή; Δὲν εἰμαι Μάγισσα, παρὰ μονάχα μάννα. Γι' αὐτό—τί φτώχεια!..—σοῦ χαρίζω ἓνα φίλι

Γιὰ νὰ σοῦ φύγουν τὰ ὄνειρα τὰ πλάνη.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες, σὲ φιλικὸ μου σπίτι, βρέθηκα σὲ κύκλο παιδιῶν. Γι' οὐτὸ ἔβλεπον κάποια γενέθλια, κι' εἶχαν μαζευθεῖ πολλὰ, γιὰ νὰ συγχαροῦν, νὰ εὐχρηθοῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Ἦσαν ἀγόρια καὶ κορίτσια, τὰ μεγαλύτερα ὡς δεκαεφτά χρονῶν, καὶ χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τίς φωνές τους, τὰ παιχνίδια τους, τὰ τραγοῦδια τους, τοὺς χοροὺς τους, καὶ τὰ παραίτητα παιδικὰ μαλλωματαῖα. Μόλις καὶ μεταβίβας κατέφερε ἡ οἰκοδόμοινα νὰ τὰ συγκεντρώσῃ στὴ σάλλα, γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι, ὅπου εἶχε σερβιρισθεῖ τὸ τσάι μὲ ὄλα τὰ παρεπόμενα — ἀκόμα καὶ μὲ τὰ κόκκινα αὐγά καὶ τὰ τσουρέκια ποὺ εἶχαν περισσέψει ἀπὸ τὸ Πάσχα. Ἐκεῖ μόνο ἡσύχασαν καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας, κουβέντιαζαν μὲ σπουδαιότητα. Ἐγὼ, καθισμένος σὲ μιὰν ἄκρη—εἶχα πάρει τὸ τσάι μου πρωτότερα—ἀκούγα τίς κουβέντες. Πρώτη ἡ Φιφὴ εἶπε πὼς πέρασε τὸ Πάσχα τῆς, ἔπειτα ὁ Γεώργος, ἔπειτα ἡ Καίτη, κι' ὄλα τὰ ἄλλα παιδιὰ μὲ τὴ σειρά τους. Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν ἦταν πὼς κανένα σχεδὸν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα δὲν εἶχε κάνει Πάσχα στὸ σπίτι του, δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ Χριστὸς Ἀνέστη στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς ἐνορίας, οὔτε εἶχε ψῆσει τὸ ἄρνι στὴν αὐλὴ του!

Ἡ Φιλίω, ἀπὸ τὸ Μεγάλο Σάββατο, εἶχε πάει στῆς γιαιγιάς τῆς, ποὺ μένει σ' ἓνα μακρινὸ προάστειο, κι' εἶχε γυρίσει τὴν Τρίτη. Ὁ Γεώργος εἶχε ἀκολουθήσει ἓνα ἐκδρομικὸ ὄμιλο σὲ μιὰ κοντινὴ πόλη. Ἡ Καίτη, μὲ τὴ μισή τῆς οἰκογένεια, εἶχε ἀνεβεῖ σ' ἓνα βουνό, ἐνῶ ἡ ἄλλη μισὴ εἶχε κατεβεῖ σ' ἓνα ἀκρογιάλι. Καὶ καθεξῆς. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα εἶχαν ἀκούσει τὸ Χριστὸς Ἀνέστη σὲ μιὰ τυχαία ἐκκλησίᾳ ὅπου ἔμπαιναν πρώτη φορὰ, ἄλλα δὲν τὸ εἶχαν ἀκούσει καθόλου, γιατί τὴ με-γάλη ὥρα ταξίδευαν· κι' ὄλα σχεδὸν εἶχαν φάει τὸ πασχαλινὸ ἄρνι κι' εἶχαν τσουγγρίσει τὰ κόκκινα αὐγά σὲ ἓνα σπίτι, σὲ ξένες αὐλές, σὲ μα-κρινὲς ἐξοχές καὶ μὲ ξένους ἀνθρώ-πους, ἢ συγγενεῖς μὰ ὄχι τόσο στε-νοὺς. Καὶ στὸ σπίτι τους; Ὁ πατέ-ρας κι' ἡ μητέρα γιόρτασαν χωρὶς τὰ παιδιὰ τους, ἢ ὁ παππούς κι' ἡ για-γιὰ χωρὶς τὰ ἐγγόνια τους. Σ' ἄλλα ἢ μητέρα ἔμεινε μονάχη, γιατί κι' ὁ

πατέρας εἶχε φύγει μὲ τὰ παιδιὰ καὶ σ' ἄλλα ἔμεινε ὁ πατέρας, γιατί κι' ἡ μητέρα εἶχε πάει ταξίδι ἢ ἐκδρο-μή. Καὶ συλλογιζόμενοι: Ἔτσι λοι-πὸν γιορτάζεται σήμερα τὸ Πάσχα στὴν Ἀθῆνα; Ἡ μεγάλη γιορτὴ, ποὺ ἄλλη φορὰ συγκέντρωνε τὴν οἰ-κογένεια, τώρα τὴ σκορπίζει;

Μὰ βέβαια. Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ ἀκούγα στὸ φιλικὸ μου σπίτι νὰ λένε πὼς πέρασαν τὸ Πάσχα τους, δὲν θά-ταν ἐξαιρέσεις. Σ' ὅποιον κύκλο κι' ἂν βρισκόμουν, τὰ ἴδια θάκουγα. Ὅ-λοι σχεδὸν οἱ Ἀθηναῖοι, μικροὶ με-γάλοι, φεύγουν ἀπὸ τὸ Μεγάλο Σάβ-βατο καὶ γυρίζουν τὴν Τρίτη ἢ τὴν Τετάρτη. Ἡ μισὴ οἰκογένεια πάει σ' ἓνα μέρος, κι' ἡ ἄλλη μισὴ πάει σὲ ἄλλο. Καὶ τὸ πασχαλινὸ τραπέζι, στὸ σπίτι, ἢ μένει ἀστρωτό, ἢ στρώνεται γιὰ λίγους. Αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο;

Στὸν καιρὸ μου δὲν γινόταν. Κάναμε βέβαια κι' ἐκδρομὲς ἢ ταξιδάκια τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινησίμου, ἀλλ' ἀρχίζαμε ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἢ τὴν Τρί-τη. Τὸ Μεγάλο Σάββατο καὶ τὸ Πά-σχα εἴμαστε πάντα στὰ σπίτια μας. Καὶ τὸ θεωροῦσαμε ἀτυχία ὅταν πα-ρουσιαζόταν καμμιά ἀνάγκη νὰ λεί-ψουμε αὐτὲς τίς ἁγίες ἡμέρες. Σήμε-ρα φεύγουν χωρὶς καμμιά ἀνάγκη καὶ τὸ θεωροῦν εὐτυχία.

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἁμαρτία μου, ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς δὲν μ' ἐνθουσιάζει. Προτιμῶ τὸ παλιὸ Πάσχα ποὺ συγκέντρωνε τὴν οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ σημερινὸ ποὺ τὴ σκορπίζει. Τὸ ξέρω πὼς εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ πὼς κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀντιτα-χθῇ σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ εἶπα τὴν ἰδέα μου...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

21

Ὁ Γιαννάκης τότε θυμήθηκε τὸ ραβδί ποὺ εἶχε χαρίσει ὁ Λύ-κος. «Ὅταν θελήσῃς νὰ γυρίσῃς—τοῦ εἶχε πεῖ—δὲν θάχῃς παρὰ νὰ τὸ καβαλλήκῃς». Τί θάχανε νὰ δοκιμάσῃ; Καβαλλίκεψε λοιπὸν τὸ ραβδί

τοῦ Λύκου καὶ, κρατώντας πάντα σφι-χτὰ τὸ πολύτιμο βοτάνι, περίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ γινόταν.

Ὡ, θάμα! Στὴ στιγμὴ τὸ ραβδί σηκώθηκε στὸν ἀέρα, τὸν σήκωσε

κι' αὐτόν, καί, ραβδί καὶ Γιαννάκης, ἄρχισαν νὰ πετοῦν σὰν νᾶχαν φτερά. Καὶ μὲ τί γοηγοράδα! Σὲ λίγες στιγμὲς βρέθηκαν στὰ ριζοβούνια κι' ἀπὸ κεῖ, σὲ μιὰ στιγμὴ, στὸ σπιτάκι!

Ἄν, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, μὲ τόσα ἐμπόδια καὶ χασομέρια, ὁ Γιαννάκης χρειάστηκε μέρες, ἐβδομάδες, μῆνες, χρόνια, γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του δὲν χρειάστηκε οὔτε ἓνα «Πάτερ ἡμῶν». Πέταξε πρὶν γοηγοράδα ἀπὸ τὸν ἀετὸ, ἀπὸ τὸ γεράκι, ἀπὸ τὴ σαῖτα, κι' ὥσως κι' ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα τὴ σφαῖρα τοῦ κανονιοῦ!

Γιὰ φαντάσου τί πολύτιμο δῶρο τοῦ εἶχε κάνει ὁ Λύκος! Δὲν ἐργά-σθηκε λοιπὸν ἄδικα γι' ἀγάπη του, δὲν ἔχασε τοὺς κόπους ποὺ ἔκαμε γιὰ νὰ τοῦ κυνηγήσῃ καὶ νὰ τοῦ μαγειρέψῃ.

Καὶ νὰ τὸς τώρα ἀπέξω ἀπ' τὸ σπιτάκι του, μὲ τὸ βοτάνι τῆς Ζωῆς

στο χέρι. Ξεκαβαλλικεύει το ραβδί, σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει. "Αραγε ή άρρωστη μητέρα του ζή ακόμη; Θά τη βοή στο κρεβάτι της όπως την άφησε, για να της δώση το βοτάνι και να την κάνη καλά; "Η Καλοκυρά του το ύποσχέθηκε. . .

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— "Ας καθήσουμε, καρδούλα μου, λιγάκι να ξεκουραστούμε. Βλέπεις είναι σκοτεινά και πώς να βρούμε το δρόμο μας;

— Λοιπόν καθήκαμε; "Αχ, γιαγιά μου, θάποθάνω χωρ'ς να σε ιδώ, χωρίς να ιδώ τον πατέρα μου! Γιαγιά μου, πατεράκη μου χρυσέ!

"Η Μαριά κάθισε κατά γής, πήρε στην άγκαλιά της την Έμορφία που έκλαιγε σπαρακτικά και δοκίμαζε να την ημερέψη. "Εβγαλε το πολ-

ένα βαθούλωμα, αρκετά ευρύχωρο ώστε να χωρέσουν κι' οι δύο τους, μα τόσο χαμηλό, ώστε ήταν αδύνατον να σταθούν όρθιες και τόσο ξέβαθο, ώστε τα πόδια τους έβγαιναν έξω όταν κάθονταν. "Οπωςδήποτε είχαν εύρει ένα μέρος για να βάλουν το κεφάλι τους, τί τους ένοιαζε αν τα πόδια τους θάβονταν έξω.

"Όταν ξαπλώθηκαν, η γυφτοπούλα αποκοιμήθηκε εὐθύς.

"Ο φόβος κράτησε την Έμορφία άγρυπνη ακόμη λίγη ώρα, μα στο τέ-

«Η γυναίκα του καρβουνιάρη άρμεξε τη γίδα . . .»

— Θά κατασκοτωθώ, καρδούλα μου, και δεν θά κάνουμε τίποτε, αφού είναι νύχτα και

δεν ξέρομε τα κατατόπια. Να κοιτάξουμε λοιπόν να βρούμε κανένα μέρος να τρυπώσουμε και να πλαγιάσουμε πλάι, πλάι για να σε ζεστάνω.

"Εκεί που στέκονταν φρινόταν σαν δρόμος πατημένος, μα ώδηγοῦσε άραγε στο χωριό; "Αριστερά τους ή Μαριά έδλεπε κάτι δένδρα, μα δεν

τολμούσε να πάη κατὰ κεί γιατί φοβόταν μήπως ήταν το

χείλος κανενός γκρεμού, δεξιά τους είχαν ένα ύψωμα και τα κορίτσια περπατούσαν κολλητά στο ύψωμα αυτό.

"Η Μαριά κοίταζε να βρή καμμιά σπηλιά για να χωθούν μαζί με την Έμορφία και να περάσουν τη νύχτα. Μετά πολλά ανακάλυψε

λος την πήρε κι' αυτήν ο ύπνος. "Εξάφνα ή Έμορφία ένοιωσε ένα πράγμα βαρύ και σκληρό να πατάη τα πόδια της και μιὰ ζεστή και υγρή ανάσα στο πρόσωπό της. "Ανοίγει τα μάτια της και βλέπει ένα πελώριο τριχωτό κεφάλι με κάτι μεγάλα και άγρια μάτια.

"Εβλεπε μιὰ τρομαχμένη φωνή και λιποθύμησε!

* * * "Από τη φωνή της Έμορφίας ξύπνησε ή Μαριά, ανακάθισε και έπειδή μόλις είχε αρχίσει να φέγγη, άπλωσε τα χέρια της για να φυλάξη την προστατευομένη της. Μα τα χέρια της έπιασαν το μουςοῦδι ενός μεγάλου ζώου. Και στην αρχή βέβαια φοβήθηκε κι' ή ίδια γιατί είχε ακούσει άλλοτε ότι σ' εκείνα τα μέρη όπου πήρχαν άγριογούρουνα. Μα την ίδια στιγμή άκουσε μιὰ ανδρική φωνή να λέη: «"Ε, τί είν' αυτό, Ψαρέ;» κι' έτσι πήρε θάρρος, γιατί ήξερε πως

οί άγριοχοίροι δεν ήμερώνονται και πως οι άνθρωποι δεν έχουν πολλές κουδέντες μαζί τους.

"Ετριψε τα μάτια της για να ιδή καλύτερα και μές στο μισοσκόταδο ξεχώρισε τα μακρουλά αυτιά ενός γαϊδουριού. "Ο γαϊδουρολάτης που έρχόταν δυο βήματα πιο

πίσω έτρεξε κοντά και ξαναείπε: — "Ε, τί είν' αυτό; Κάποια φωνή ακουσα. Πόδια; Τέσσερα πόδια! Δυο κορίτσια! Τί κάνετε αυτού μέσα στην τρύπα, κοπελλούδια μου;

— Χαθήκαμε χθές το βράδυ και πλαγιάσαμε εδώ μές στην τρύπα γιατί

τι που να βρούμε το δρόμο μας νύχτα ώρα, έλεγε ή γυφτοπούλα. Τώρα μόλις φέγγη θά ξεκινήσουμε. Δεν μάς λές, μπάρμπα, από που θά πάμε στο χωριό μας;

— Και ποιά είναι το χωριό σας;

— Το Πανωχώρι.

— Το Πανωχώρι; Που εύχ ή Θεού είναι αυτό το Πανωχώρι; Πρώτη φορά τ'ακούω.

— Είναι στο βουνό όχι όμως τόσο ψηλά, πιο κάτω.

— Χωριά επάνω στο βουνό ξέρω πολλά, μα Πανωχώρι δεν ξέρω κανένα. "Αν είναι πιο κάτω το άλλο μέρος του βουνού, μα έμεις δεν

πηγαίνουμε κατὰ κείθεποτέ. "Ας είναι, μα εδώ δεν μπορώ τώρα να σάς αφήσω μοναχά δυο κορίτσια στην έρημιά. Τί νύχτα που θά την πέρσαν οι κακόμενοι οι γονιοί σας! Θά σάς πάρω μαζί μου στο δάσος. "Εμείς, ξέρεis, είμαστε καρβουνιάρηδες, δλη μας ή γενιά κάνουμε κάρβουνα πάππου προς πάππου. "Εκεί θά ζεσταθίτε, θά φάτε και να ιδούμε πως θά σάς πάμε στο χωριό σας. Κάποιος από μάς θά το ξέρη το Πανωχώρι.

"Η Μαριά σηκώθηκε, πήρε το χέρι της Έμορφίας και έλεγε: — "Ελα, καρδούλα μου, ξύπνα κι' είναι ώρα να ξεκινήμε. Μορφοῦλα!

"Ω, δεν ξυπνά! Μήπως και πέθανε;

— "Αν έφώναξε αυτή, έλεγε ο καρβουνιάρης σκύδοντας για να πάρη στην άγκαλιά του τη Έμορφία, σίγουρα και δεν είναι πεθαμμένη, ή φωνή

Ο καρβουνιάρης

της ήταν τόσο ζωντανή και ζωηρή. Θά είναι λιγοθυμισμένη, μη φοβάσαι, οι γυναίκες θά την ξελιγοθυμίσουν. Τώρα να την φορτώσουμε στον Ψαρό. "Εγώ θά κρατώ το κεφαλάκι της να μην κρέμεται και σύ περπάτει από πίσω.

"Η Μαριά ήταν όρθη και τότε έδε τί είχαν τα κοφίνια του Ψαρού. Είχαν ψωμιά μεγάλα που μοσκοβολούσαν κι' ήταν ζεστά ζεστά. "Ο καρβουνιάρης πρόσεξε τη κατιά της Μαριάς και χωρίς να της πη τίποτε έβγαλε το σουγιά του και έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμι και τώωσε στο κοριτσάκι.

— Ευχαριστώ, έλεγε ή γυφτοπούλα και κατακοκκίνισε γιατί είχε απομείνει να παίρνη έλεγε μούνη.

— Κοίταξε, έλεγε ο καρβουνιάρης, τώρα θά ζεσταθί ή συντροφισσά σου καθώς θά είναι ξαπλωμένη επάνω στα ζεστά ψωμιά. "Η ζέστη θά της κάνει καλό. Μ' αυτό το ψωμί περνούμε μιὰ βδομάδα. Που να κατεβαίνη κανείς στο χωριό κάθε μέρα ν' αγοράζη ψωμί. "Όλα τ'άλλα τα οικονομούμε από το δάσος, μα το ψωμί, ούτε πουλί είναι να το κυνηγήσης, ούτε ψάρι να το ψαρέψης.

"Αφού έλεγε αρκετά ο καρβουνιάρης ήρθε και ή σειρά της Μαριάς. Δηγήθηκε πως πέρασε την ήμέρα της μαζί με την Έμορφία κι' ο καρβουνιάρης την άκουγε με συμπάθεια μῦλο που έκρινε πως είχε φερθεί άμυαλα και άσχημα. "Ετσι κουδεντιάζοντας έφτασαν στο ξέφωτο του δάσους όπου βρισκόταν το καμίνι. "Ηταν ακόμη σκοτάδι γιατί τα δέντρα έκρυβαν το φώς του ουρανού. Μα το σκοτάδι το φωτίζε ή φωτιά του καμινιού και ένα μεγάλο σύννεφο καπνού ύψωνόταν στον ουρανό και σκορπίζόταν πάνω από το δάσος. "Ο άφεντικός του Ψαρού σφύριξε με τη σφυρίχτρα του και παρευθής από ένα καλυδάκι ξεπρόβαλε μιὰ γυναίκα τριβοντας τα μάτια της και οι άνδρες που φύλαγαν τη φωτιά ήρθαν για να ξεφορτώσουν το γαϊδούρι.

"Η Έμορφία ωστόσο ζωογονημένη από τη ζέστη των ψωμιών είχε συνέλθει, μα ήταν πολύ εξαντλημένη και δεν μπορούσε ούτε τα μάτια της ν' ανοίξη και καθώς το ρυθμικό περπάτημα του Ψαρού την νανούριζε είχε πάλι βυθισθεί σέ ύπνο βαθύτατο.

"Το δυνατό σφύριγμα του καρβουνιάρη ξύπνησε την Έμορφία και τής έδωξε έντελώς τον ύπνο της. Μόλις όμως είδε τα πρόσωπα των καρβουνιάρηδων τα κατάμαυρα από την ασόβλη και τα μάτια τους που γιάλιζαν κατάσπρα μέσα στο μουτζούρω-

μένο πρόσωπό τους, και τα μαύρα χέρια τους, μόλις είδε τα χέρια αυτά να απλώνονται για να την κατεβάσουν από το γαϊδούρι, και μόλις τ'άνοιωσε να την πιάνουν, νόμισε πως την είχαν άρπάξει τίποτε μαύροι δαίμονες και ξεφώνισε κατατρομαγμένη.

Την πήγαν στην καλύδα και την επλάγιασαν επάνω σ' ένα στρώμα από ξερό σανό, όπου κοιμόνταν τρία τέσσερα μωρουδέλια κατάμαυρα όπως οι γονείς τους. "Η Μαριά κάθισε δίπλα της και προσπαθούσε να της σκορπίση τους φόβους της και στο διάστημα αυτό ο καρβουνιάρης έξηγοῦσε στη γυναίκα του πως ο Ψαρός ξετρώπωνε τα δυο κοριτσάκια από την κρυψώνα τους.

— "Η μελαχροινούτσικη είναι κορίτσι που δεν χωρατεύει, έλεγε. Δεν τη μέλλει καθόλου να ξεφυγίτη μέσα στο δάσος. "Η άλλη όμως, ή ξανθούλα είναι νερόδραστη. Είναι, λέει, από το Πανωχώρι. Βρέ, παιδιά, μην ξέρη κανένας σας αυτό το χωριό;

"Ενας μονάχα το γνώριζε. Δεν ήταν πολύ μικρού, έλεγε Μα ανάμεσα στο δάσος όπου έκαναν αυτοί τα κάρβουνα ως την πλαγιά του βουνού όπου ήταν χτισμένο το χωριό δεν υπήρχε χαραγμένος δρόμος. Οι δυο μικρές αντάρτισες είχαν περάσει από δάση, είχαν σκαρφαλώσει επάνω σε βράχους πιασμένες από τους θάμνους, είχαν κατεβεί πλαγιές απότομες, εί-

χαν πηδήσει ρυάκια, είχαν περάσει από μέρη απ' όπου ήταν αδύνατο να διαβή άμάξι ή ακόμη και μουλάρι ή γαϊδούρι φορτωμένο, γιατί ήταν φόβος να γκρεμιστή Γι' αυτό δεν υπήρχε καμμιά επικοινωνία ανάμεσα στο Πανωχώρι και σ' άλλα χωριά όπου κατέβαιναν οι καρβουνιάρηδες για να πουλήσουν τα κάρβουνά τους.

"Η Έμορφία σέ λίγα ήσυχασε και αποκοιμήθηκε. "Ηταν όμως κατακόκκινη κι' έκαιγε απ' τον πυρετό κι' έδινε άναστέναζε και βογγούσε στον ύπνο της. "Η γυναίκα του καρβουνιάρη έλεγε: — Το κορίτσι το καίει ή ζέστη και πρέπει να μείνη ήσυχο. . . "Ελα σύ μελαχροινούλα μου, ξάπλωσε εδώ δίπλα της.

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Δυο Κλέφτες, για το Γαϊδαρό

Που κλέψαν, τσακωθήκαν.

Μουτζώθηκαν βουστήκαν.

"Ο ένας τους έγύρευε

Να πάν να τον πουλήσουν.

"Ο άλλος να τον κρατήσουν.

Στο τέλος, άναψε ο καυγας,

"Απ' το λαϊκό άρπαχτήκαν.

Και ξυλοκοπηθήκαν.

Μα τη στιγμή που δέρονταν

Κλέφταρος τρίτος φτάνει,

Τραβάει τον Κύρ-Μέντιο,

Τόν καβαλλά, το σκάνει!

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανίδες μαθήτριες, εύτυχισμένες με τα ξυλοπάπουτά τους, που διατηρούν τα πόδια τους ζεστά όσο κρύο κι' αν κάνει.

*Ανακοινώθη από την Γερνή Ψαροπούλα

"Η καρβουνιάρισσα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΨΥΧΗ

Μπροστά σε ήλιόλυστο σχολείο,
Σε κήπον ανθισμένο,
Τα βήματά μου μ' οδηγούν
Συχνά το πρωινό
Και βλέπω το μικρόκοσμο
Τρεχάτο, ευτυχισμένο,
Να χύνεται στο διάλειμμα,
Ποτάμι ζωντανό.

Γεμίζει ο δρόμος με γλυκό,
Πολύφωνο βουητό,
Με γέλια—γάργαρα νερά,—
Με ξενουσιά, με χάρη...
'Εδώ θέ να παιχτή «κουτό»
Κι' έκει κυνηγητό
Και παίζονται κουβέντιασμα
Θά δώση και θά πάρη...

... Τα χρόνια μας τα παιδικά
'Αχ! δεν γυρνούν πίσω.
Για μία στιγμή θέλω ξανά
Παιδάκι να γενώ,
Μαζί τους ν' ανακατευτώ.
Να τρέξω, να πηδήσω.
Και παίζοντας ελεύθερα
Καθ' έννοια να ξεχνώ.

Κοίμα! Δεν παύει να χτυπά
Του χρόνου μου η σκαπάνη
Και τώρα μύριοι στοχασμοί
Με δέρνουν μ' άπονια,
'Οπως την πάλη της ζωής
Πόσο θά μου γλυκύνει
'Εντός μου ή παιδική ψυχή
'Αν στήση μία φωλιά!

'Αδολάρ [Α]

ΣΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Είμαστε τρεις κι' αποφασίσαμε μία
μέρα να πάμε στο ψάρεμα. 'Εγώ πρώτη
φορά πήγαινα.

Με τ' αγχίστρια, τα καλαμίδα—ση-
κωμένα ψηλά σε δόρατα στρατού, που
πάει στον πόλεμο γεμάτος πεποίθηση
για τη νίκη,— με τα δολώματα—ρέγγα
μόλις άγορασμένη—ήρθαμε στο λιμάνι
κατά τις δύο.

Ήταν φθινόπωρο. Μά ο ήλιος ήταν
ζεστός. Οι ήλιαιδες αγγύριαν τα
μικρά κυματάκια της θάλασσας, που
σήκωνε ή αλάφροτατη άναπνοή του πο-
νέντε. Καί τ' άσηκωμένα κυματάκια
χοροπηδούσανε παίζοντας, φιλώντας τα
καίδια, σπάζοντας στην ξύλινη αποβά-
θρα. Τα καίδια στέκονταν άγκυροβο-
λημένα και φαίνονταν σαν δνειρα και
πόθοι, που κάπου άγκυροβόλησαν, μη
μπορώντας να προχωρήσουν.

Μία νυσταγμένη μαούνα, δεμένη σύρ-
ριζα στην αποβάθρα, μās δέχτηκε σε
λίγο, χωρίς να σταματήσει το σιγοκού-
νημά της.

Ετοιμάσαμε τα καλαμίδα, περάσα-
με στ' αγχίστρια τη ρέγκα—ταμπιάσαμε
και λίγο, γιατί μās έκανε όρεξη καθώς
τη βλέπαμε—και σε λίγο τα καλαμίδα

μας έσκυβαν, νυσταγμένα κι' αυτά, για
να δούν την εικόνα τους, που τρεμού-
λιαζε πάνω στα κυματάκια, που, καθώς
έσπαζαν στη μαούνα, έστελναν ως τ'
αυτιά μας μία μελωδία...

Δέ μιλούσαμε. Καθένας μας περιμέ-
νε. Κι' ή ώρα περνούσε χωρίς να γίνε-
ται τίποτα. Μονάχα κάπου-κάπου, κα-
θένας μας έβγαζε το καλάμι του για
να βάλη στ' άγγιστρο του νέο δόλωμα.

Ένας μας, που δέ φημιζόταν για
την ύπομονή του, παραιτήθηκε πρώτος:
— Δέ βαρύνεστε τώρα! Τί κάθεστε
αυτόι και περιμένετε!

Δευτερος παραιτήθηκα γώ.

— 'Α! Περιμένα, περιμένα, τόση ώ-
ρα. 'Αφού δεν άρέσω στα ψάρια, τί θέ-
λεις να κάμω!

Ο τρίτος, πεισματάρης, κάθισε στη
θέση του. 'Εμεις τον κοροϊδύαμε. Κι' ή
ώρα όλο περνούσε. Και τα ψάρια δεν
καταδέχονταν νάρθουν.

— 'Α! Βαρέθηκα τέλος πάντων Πάν-
τα άτυχος είμαι, είπε τέλος κι' ο άλ-
λος και σηκώθηκε, τεντώνοντας τα μέ-
λη του, πούχαν μουδιάσει.

Ο ήλιος είχε χαμηλώσει κι' ή δύση
είχε ματώσει. Ο πονέντες σφύριζε τώ-
ρα. Και πήραμε το δρόμο του γυρι-
σμού. Τα καλαμίδα μας ήταν τώρα
κατεβασμένα σε να ντρέπονταν κι' αυ-
τά για την άποτυχία.

'Ασπρος Γλάρος [Β]

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η θάλασσα έπαψε να είναι γαληνε-
μένη, όμορφη με τον άπέραντο γαλά-
ζιο φόντο της. Έπαψε να χαϊδεύη ά-
παλά, με το ήσυχο κυματάκι, την γκρι-
ζοπράσινη άκρογιαλιά. Έπαψε να φου-
σκώνη το μικρό άσπρο πανάκι της βαρ-
κούλας, για να τρέξη και να χαθή μες
την καταγάλανη θωριά της, μες την
χασά, το κύμα, τον άφρό της.

Κι' ο κάμπος, που άπλωνόταν απ'
την άκρογιαλιά μέχρι πέρα στα βουνά-
λάκια, δεν έχει το ίδιο όπως πρώτα,
το φανταχτερό εκείνο καταπράσινο χρώ-
μα. Δεν έχει τα δέντρα του, φουντωτά
όλοπράσινα στολίδια, να τον φαντά-
ζουν. Λουλούδια και χόρτα δεν είναι
βγαλμένα στο χώμα του, για να ξεχύ-
νουν την μεθυστική άπαλή μυρωδιά
τους. Κι' ούτε άγέρι φυσά, για να φέρη
τ' άπαλό θρόϊσμα του σταριού.

Στόν ουρανό δεν λάμπει ήλιος, που
να ρίχνη άχτίδες χρυσές σε μία θάλασ-
σα ήρεμη, όπου ή γαλήνη λικνίζει πά-
νω της καράβια και βροχοδίες. Ένας
ήλιος με παιχνιδιάρες άχτίδες, που ν'
άστράφτουν πάνω στην πρωινή δροσού-
λα του κάμπου. 'Αχτίδες, που να δι-
νουν μία έξωρη όμορφιά, καθώς θα
περνούν μέσα απ' τα κλαριά, μες απ'
τα λουλούδια και το δροσερό χορτάρι.

Τώρα ένα μουντό και σκοτεινό χρώ-

μα σκεπάζει τον ουρανό. Ένα βαρύ πέ-
πλο πιάνει όλο τον γαλάζιο θόλο. Έ-
να πέπλο μελαγχολικό, θλιμμένο, που
κάνει τόσο άγρια, τόσο έρημη τη φύση.
Ένα πέπλο, που στέκει σαν πένθιμο
καταπέτασμα πάνω απ' τη θάλασσα
και την βαραίνει μες το άγριο πάλαιμά
της. Στέκει πάνω της τόσο κοντά που
σηκώνει μανιασμένο το κύμα της, λες
και θέλει να το άρπάξη, να το πνίξη
μες την άφρισιμένη μανία της.

Κι' όλο γίνεται πιο άγρια, πιο άγα-
ναχτισμένη. Γίνεται μία θάλασσα άλ-
λιώτικη, που άπειλεί το κάθε τι. Μία
θάλασσα, που στο θυμό της θέλει να
πνίξη κάθε όμορφη, κάθε στολίδι,
που την φαντίζει με τόση χάρη στη
γαλήνη της. Είναι μία θάλασσα τώρα
θολωμένη και τ' άφρισιμένο πελώριο
κύμα κτυπά με λύσσα στην άκρογιαλιά,
στις τελευταίες άκρες του κάμπου.

Και πέρα απ' τ' άκρογιαλί τ' άγριο
φύσημα τ' άγέρα δεν άφηνει τίποτε
μπροστά του. Κι' ο κάμπος μοιάζει
σαν να κλαίη για την καταστροφή του.
Μοιάζει να σπαραχθή με την βοή που
κάνει ή λύσσα του μανιασμένου άγέρα,
σαν σπάζει τα λιγοστά κλωνάρια, σαν
ρίχνει κάτω μικρά δεντράκια. Την ό-
μορφιά του και την χαρά του την άρ-
πάζει τώρα ο άγέρας. Δεν του μένει πια
τίποτε και γεμίζει με παρόπνοια και
θλίψη. Μένει σκοτεινός κι' έρημος.

Δόης 'Αλόης [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Λίνα θέλει να περιποιηθώ τον ά-
δελφό της και του πάει τ' αυγά του
στο τραπέζι.

— Και τ' άλάτι; φωνάζει εκείνος;
— Φάε πρώτα τ' αυγά σου και ύστε-
ρα σου φέρνω και τ' άλάτι.

'Ασπρο Κουνελάκι

'Εξεδόθη

«ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ»

Πανηγυρικό τεύχος της
«'Ιονίου 'Ανθολογίας»
για τα φιλολογικά του
Πεννητάχρονα.

Πολυτελής έκδοσις, δρ. 150—
Κοινή έκδοσις δρ. 50. — Για
τα Διαπλάσπουλα δρ. 40.

Παραγγελία δεκταί και στο
γραφείο της «Διαπλάσεως».

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι 42 δόδς Εὐριπίδου
τὴν 18 'Απριλίου 1939

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΚΗΣΕΩΝ

'Από 1ης 'Ιανουαρίου ως σήμερα δημο-
σιεύθηκαν τρεις 'Ασκήσεις από κάθε Συλ-
λογή. Γιατί τις έπαιρνα με τη σειρά τους
και κάθε φορά έδημοσίευα από μία τους
'Ασκηση, χωρίς διάκριση και χωρίς εξαί-
ρεση. 'Αλλ' αν έξκολουθούσα να κάνω
έτσι, στο τέλος του έτους έλοι οι συνθέ-
τες θα βρίσκονταν με τον ίδιο αριθμό
δημοσιευμένων 'Ασκήσεων, και τότε ποιοί
θα έπαιρναν τα βραβεία; Γιατί κι' ή κα-
τώτερη Συλλογή θα είχε πέντ' έξη δημο-
σιεύσεις 'Ασκήσεις, να βάζω κάθε φορά
που θα έρχόταν ή σειρά της. 'Αλλ' από
το έρχόμενο θαλλάξω τρόπο. Θα έσχωρίσω
δηλαδή τις Συλλογές, κι' από τις καλύ-
τερες—έκείνες δηλαδή που έχουν τις πε-
ρισσότερες και τις ώριμότερες 'Ασκήσεις—
θα δημοσιεύω κάθε φορά, όχι πάντα από
μία, αλλά κι' από δύο, κάποτε κι' από
τρεις 'Ασκήσεις. 'Ετσι θα φανούν οι καλύ-
τεροι συνθέτες και θα βραβευθούν κατά
την αξία τους.

'Ελπίζω, 'Ανατολίτισσα, να μην είναι
πρωταπριλιά ή έπιστροφή σου, ύστερ' από
δύο χρόνια, κι' ή υπόσχεση να μου γρά-
φης πάλι τσικινά. Έυχαριστώ για την ά-
νανέωση της συνδρομής σου που περνά
τώρα και στο 1940. Τι; ήρθες δύο φορές
στην 'Αθήνα και δεν πέρασες από το γρα-
φείο μου να σε γνωρίσω και προσωπικά;
'Ασυγχώρητη, έκτος... αν δεν το ξανα-
κάμης και για τρίτη. Σου άπαντώ, βέβαιες,
με το παλιό σου ψευδώνυμο. 'Ανανέωσε
το για να μου γράφης, και μην πάρης
άλλο. Προτιμώ να διατηρούν οι παλιοί
μου φίλοι τα παλιά τους ψευδώνυμα.

Χαίρω, Λευκή Καμήλια, που ξαναρχί-
ζεις τη... φυλακία. Μου είναι τόσο ευ-
χάριστη! 'Αλήθεια όμως, δεν κατάλαβες
πώς το ταξίδι του κ. Φαίδωνος κι' ή δια-
κοπή των «'Αθηναϊκών 'Επιστολών» ήταν
πρωταπριλιά; Μά πάνε στην 'Αμερική
οι άνθρωποι της ηλικίας του; Και συ τον
έξεραι από κοντά... 'Ελα λοιπόν καμιά
ήμέρα να το έκφράσης τη χαρά σου που
γύρισε...

Γελαστέ 'Αντιπλοίαρχε, βλέπω πως
πίστεψες την Πρωταπριλιά μου, αφού ρω-
τάς αν θα δημοσιεύονται άποτελέσματα
Διαγωνισμών τώρα που λείπουν ο κ. Φαί-
δων κι' ο 'Ανανίας. 'Ωστε... και του χρό-
νου. Για τη Στατιστική των Εὐσημίων ή ή-
λικία είναι περιττή, γιατί σ' αυτόν τον
Διαγωνισμό δεν υπάρχουν Τάξεις.

Σου έστειλα και 'Οδηγό, Πολυμήχανε
'Οδυσσεύ, και τώρα βέβαια θα... με-
γαλώσης ακόμα περισσότερο. Φίλησέ μου
τη μικρή Χρυσόστομη. Είδα και από τη
χαριτωμένη φωτογραφία που είχες μέσα
στο γράμμα σου, τί όραλα περάσατε στη
Μονή των Καθάρων. Γράψε μου.

Συρκούφ, θα είδες βέβαια την έγκρι-
ση. Κι' εγώ χαίρω που μπαίνεις και στην
κίνηση ύστερ' από τόσον καιρό που είσαι
συνδρομητής, κι' έλπίζω να φαίνεσαι συ-
χνά. Μετά την έκτέλεση των παραγγε-
λιών σου, μένουν από την «παρακαταθή-
κη» σου δρ. 7,60.

Κεφαλλονίτικο 'Αερογιάλι, την άρ-
χαία προφορά της ελληνικής δεν την έ-
σκιρπες. Τά ντ, τα λέ, τα κι, μπορεί να
τά έπρόφεραν οι άρχαίοι όπως σάς έπρε

ο καθηγητής σας li, ni, qui όπως τα προ-
φέρουν π. χ. οι Γάλλοι. Σήμερα όμως ή
γνώση ελληνικής προφορά είναι λι, νι,
κι, όπως τα προφέρουμε όλοι, και κατα-
χρηστική είναι όπως τα προφέρουν μερι-
κοί, είτε κατά τοπικό ιδίωμα, είτε έπη-
ρασμένο από τα ξενικά. 'Ως έθνικό, θεω-
ρείται και καθιερώνεται πάντα το γενικό,
το έπικρατέστερο, όχι οι εξαίρεσεις.

Παρόδρα: Είς τάποτελέσματα του 284
Διαγωνισμού Λύσεων (φύλλον 19 ε. ε.) πα-
ρελήφθη έξ άδελφίας του διορθωτού ο 'Ι-
σότημος Α' Βραβείου της μεγάλης Τάξεως:
Γκάλικ, 210,21,9.

Χαίρω, Νυχτοτράγουδο, που έγινες
καλά κι' έκαμες καλό Πάσχα. Και του
χρόνου, να ξαναπιστέψης και την Πρωτα-
πριλιά μου. Πες της άδελφής σου πως έ-
λαβα το πρώτο της κομμάτι και θα το
διαδώσω με τη σειρά του. Δυσόχαρτο έ-
στειλα.

'Αλήθεια, Ροκάνα, καιρό είχες να μου
γράψης, αλλά έλπίζω να μου γράφης τώ-
ρα συχνότερα. 'Αν θέλεις ναλληλογραφή-
ς και μ' άλλα Διαπλάσπουλα, δημοσιεύσεις
σχετικά 'Αγγελία. Είκοδες Παιδιών έκ του
φυσικού είναι πάντα δεκτές. 'Οταν έχης
καλές, θα μου κάνης χάρη να μου τις
στείλνής.

Παιχνιδιάρη, έλαβα, άνανέωσα κι' ευ-
χαριστώ. 'Ελπίζω να μην έχης πια «άπα-
σιόδες ακέφεις» που σ' έκαναν να βραβε-
σαι, να ξαθάλλης και να θεωρής ένόχληση
την παλιά σου μεγάλη ευχαρίστηση, την
άλληλογραφία μας! 'Αυτά δεν ταίριαζουν
σ' ένα κορίτσι της ηλικίας σου, που πρέ-
πει να είναι όλο αίσιοδοξία, χαρά και
δραστηριότητα...

Σε συχαίρω, Άγρη, για την έπιτυχία
σου στους διαγωνισμούς του σχολείου.
Χαίρω που είσαι τόσο ευχαριστημένη από
την έρετηνή μου ύλη. Το ρητό διαφορεί-
ται άλλοι λένε «έπι τάν» και άλλοι «έπι
τάς». Το πρώτο μάλλον είναι έπικρατέ-
στερο. 'Ο Βλάχος σ' ένα ποίημά του δ-
μοιοκαταληκτεί «τις Πίγας, τις Τιτάν»
—ή τάν έπι τάν». Κι' ο Μπαρτίτζης στον
ύμνο της 4ης Δυόστου, που τον άκούμε
κάθε μέρα από το Ραδιόφωνο: «Πού έ-
λευθεροί πατάν—μ' ένα τάν ή έπι τάν».
Ναι, και το Παιδικόν Πνεύμα, και το κά-
θε τι που μου στέλνεις, πρέπει να είναι
γραμμένο χωριστό, μόνο του, όχι μέσα
στο γράμμα, γιατί κι' εγώ το κάθε τι το
φυλάω χωριστά.

Σίφουνα, έχω όπ' όψη μου τέσσερα
γράμματά σου, από 1, 5, 7 και 13 'Απρι-
λίου. Κι' έπειδή σ' έ'ν' απ' αυτά μιλείς
για τη «μανία των ρεκόρ», σου λέω πως
και ού έχεις το «ρεκόρ» της άλληλογρα-
φίας, χωρίς να έχης και τη «μανία». Πάν-
τως, είμαι πολύ ευχαριστημένη που μου
γράφεις τόσο συχνά. Είδα τα της έκδρο-
μής σου στο Ψυλόκαστρο και χάρηκα που...
δεν πίστεψες την Πρωταπριλιά μου, αλλά
περίμενες το δωδεκάσελδο με πεπολήση.

'Αλήθεια, ο κ. 'Αγγελος Φέστορης, ο όλυμ-
πιόνικης γυμναστής δηλ., είναι σήμερα 68
χρονών; 'Α, τί γρήγορα περνούν τα χρό-
νια; Μοι φαίνεται πως είναι χτες που
τόν είχα υπάλληλο στο γραφείο μου, όταν
ήταν ακόμα παιδί στην ηλικία σου...
Για τα ψευδώνυμα σου έγραψα: 'Αλκης
Θαλασσινός δεν υπάρχει πια: μόνο Σί-
φουνας. Κι' ένα δυσάρεστο: τα ονόμα-
τα σου δεν είναι για δημοσίευση, περιμένω
άλλα, πιο καθαρά, πιο ευχάριστα.

Κι' ο 'Αδολάρ μου γράφει: «Την Πρω-
ταπριλιά που μās έκανες εδώ 180 φυλλά-
διο την κατάλαβα σχεδόν εύθους, γιατί εί-
δα από πάνω φαρδιά-πλατιά την ήμερο-

μηνία 1 'Απριλίου. Πάντως ήταν πολύ ώ-
ραία και σου εύχομαι και του χρόνου».
'Η άπάντησή σου στον Διαγωνισμό Λευ-
κών Λέξεων, αφού είσαι βέβαιος πως την
έλαβα, θάνακατεύθηκε πιθανώτατα με τις
άπαντήσεις άλλου Διαγωνισμού, που δεν
βγήκαν τ' 'Αποτελέσματά του, κι' όταν θα
τη βρω, θα έπανορθώσω, για να μη χάσης
τουλάχιστο τα Εύσημα.

Πριν λάδω το θλιμμένο σου γράμμα,
Μιχαήλ Στρογγώφ, είχα μάθει τον έα-
φνικό θάνατο του καλού σου πατέρα και
είχα λυπηθεί πολύ. Μεγάλο, αλήθεια, το
δυστύχημα, παιδί μου, και μόνο ο Θεός,
που θέλησε να σε δοκιμάσ, μπορεί και
να σε παρηγορήσει. 'Όσο για το ποίημα
του άγαπητού μας φίλου, είναι βέβαια υ-
παγορευμένο από βαθιά συμπόνια, αλλά οι
στίχοι είναι τόσο άδοκιμοι, που δεν μπο-
ρεί τα δημοσιεύη ούτε ένας. Μόνο ένα
ώρατο, ένα τεχνικό ποίημα θα ταίριαζε
στη μνήμη του πατέρα σου. Αυτό ήταν για
να το διαβάσης μόνο εσύ, όχι άλλοι. Και
προτιμώ να δημοσιεύω έδω τα λίγα, μα
άπα και γεμάτα πόνο αυτά λόγια από το
γράμμα σου: «... Έχασα τον άγαπητό μου
πατέρα, εκείνο που με γέννησε, που μανά-
θρεψε, που με μεγάλωσε... Τόν έχασα μέσ'
απ' τα χέρια μου, χωρίς καμιά προειδο-
ποίηση, χωρίς να είναι άρρωστος, χωρίς
να έχω τίποτα. 'Εχάθηκε έτσι σαν πουλά-
κι...» 'Αυτά τα λόγια, πίστεις με, ταί-
ριαζουν στη μνήμη καλύτερ' από κάθε
ποίημα.

Πολύ μ' ευχαρίστησε το γραμματάκι σου.
Σιγή. Μά μόνο όταν έχης διακοπές θα μου
γράφης; Το κομμάτι σου δεν το διάβασα
άκόμα, αλλά βέβαια που ή πρώτη άποτυ-
χία—αν τυχόν άπορριφθ—δεν πρέπει να
σε άποθαρρύνει. 'Επίσης, στην άρχή, δεν
μπορείς να λύνης όλες τις 'Ασκήσεις, θα
στέλνής όσες λύσεις βρίσκεις. Πολύ όμορ-
φη ή φωτογραφία της έαδελφούλας σου
Γικλάντας. Κρίμα που δεν μπορεί να δη-
μοσιευθί. Είναι τόσο μικρή και θαμνή!
Δεν βλέπεις τί μεγάλες και ζωηρές ειν' αυ-
τές που δημοσιεύω; Στο γράμμα σου λε-
πτά για λυσόχαρτο δεν όφειλχαν. Τί έγιναν;
Χάρηκα, 'Ανθε Δωγή—έτσι; καλά σε
λέω;—που έαναγορεύεις. 'Ανανέωσα το
ψευδώνυμό σου και σου έστειλα τον τόμο,
έγκαιρως έλπίζω. Το κομμάτι σου θα το
διαδώσω με τη σειρά του και θά σου πω.
Το διήγημα που είδες στο 'Αναγνωστικό
έκείνο μπορεί βέβαια να είναι και διασκευή
της «Γυφτοπούλας» από τον παλιό μου
τόμο όπου πρωτοδημοσιεύθηκε. 'Ελπίζω
τώρα να μου γράφης συχνά.

Κάθε μέρα έρχονται Διαπλάσπουλα
στο γραφείο μου και παίρνουν το λαμπρό
Τεύχος της 'Ιονίου 'Ανθολογίας «Πενόπου-
λος». Άλλοι μου έμπαίνουν τις 40 δραχμές,
που τις δίνω στον κ. Μινωτο για να τους
το στείλη ταχυδρομικώς. Και ή κίνηση εί-
ναι μεγάλη. Το ίδιο και στα βιβλιοπωλεία.
Φαίνεται πως το Τεύχος θα έξαντληθί γρή-
γορα.

Πολλά γράμματα έφύλαξα για το έρχο-
μένο. 'Ωστε όσοι μου έγραψαν την περα-
σμένη έβδομάδα και δεν είδαν σήμερα ά-
πάντησή, σε κάμουν λίγη ύπομονή.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απορρίπτονται: «Πασχαλινή χαρά»
της Μυρσίνης Δυούλας. Πιάνει έξη
μεγάλες κόλλες διαγωνισμού! Δεν έχει έ-
δει ή Μ. Α. πόσο τόσο πιάνουν τα κομμά-
τια που δημοσιεύουμε στη Σ. Σ. Σ. Κρίμα
στον κόπο της! —'Αδύνα άπορίες μου του
Ποριωτάκι. Μερικές χαριτωμένες, όπως
τό: «Γιατί Μυτιλήνης και όχι 'Εβόσσας»;

άλλα οί περισσότερες αὐθαίρετες καὶ ἀκατανόητες. — «Δυὸ γέροι» τοῦ Παλιότσου. Πολὺ ρεαλιστικὸ. Ἀκατάλληλο γιὰ παιδιὰ. — «Νοσταλγία» τοῦ Ἰβίου. Ἀντικανονικὸ. Πολὺ ἀτομικὸ. Δὲν ἔχει γενικώτερο ἐνδιαφέρον. — Βιογραφία τοῦ Κολοκοτρώνη τοῦ Ἄνδρ. Παίτην. Δὲν τὸ ξέρεις πῶς μόνον ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο μποροῦν νὰ στείλουν γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.; Ἡ βιογραφία τοῦ Κολοκοτρώνη εἶναι γνωστὴ σὲ όλα τὰ παιδιὰ. Νὰ στείλῃς κάτι ἄλλο, σχετικὸ μὲ σένα τὸν Ἰβίο. — «Πέθοι» τῆς Κ. Δ. Μ. Ἕνα κοινὸ θέμα ἐκφρασμένο μὲ κοινὰ μέσα, ἐπηρεασμένο ἀπὸ διαβάσματα συγχρόνων ποιητῶν. Ἡ Κ. Δ. Μ. νὰ ἐπιδοθῇ περισσότερο στὰ πεζὰ ποὺ ἔχει μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. — «Μιά προσευχή» τοῦ Γαβριᾶ. Ἦθελε περισσότερη συγκίνηση. Ἄς δοκιμάσῃ νὰ τὸ ξαναγράψῃ περιορίζοντας τὸν πρόλογο. — «Ἡ βαρκούλα» τῆς Γαλιάντας. Κοινότατο θέμα, ὁμοιοκαταληξίες πολὺ φτωχές. Τὸ φλοῖστος δὲν ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸ ἦχος. — «Εὐλοκόπος καὶ Ἑρμῆς» τοῦ Παράξενου. Γνωστότατος μῦθος, γραμμένους σὲ σχολαστικὴ γλῶσσα. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Τουφύλλι, κ. (ΣΠ). Βάγκνερ, ἄ. (ΓΜ). Κάριεν Σύλβα, κ. (!). Φλοῖστος, ἄ. (ΜΙ). Μαῖμουδισσα, κ. (!).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ξανθὸς Ἰππότης, ἄ. Φρανσίνα, κ. Μελέαγρος, ἄ. Μυρέλλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Σγουρόμαλλον** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνένεωσιν) καθὼς θὰ εἶδες, τὸ Τεῦχος ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃς μόνον μὲ 20 δραχμὲς, γιατί εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἐπικινεθέντας; **Καίτην Βενιοῦ** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνένεωσιν καὶ τὸ ξεσπάθωμα) ἔστειλα στὸν ξάδελφό σου καὶ νέο μου φίλο τὰ φυλλάδια ἀργότερα ἐλπίζω νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο καὶ σὺ ἐπίσης; **Ἀνατέλλοντα Ἀστέρτα** (χαίρω πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σὺ ἐνέκριναι) ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια πού ζήτησες. ὁ Χῶρος, σήμερα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σὺ ἐξηγήσῃ πῶς λύνονται οἱ Γρίφοι καὶ τὰ Κρυπτογραφικὰ; **Σκυριανόπουλο** (ἔκτις καὶ αὐτὲς καὶ οἱ προηγούμενες τὸν τόμο τοῦ 1935 σὲ περιμένω νὰ τὸν παραλάβῃς); **Ἑλληνοπούλαν** (λυσόχαρτο ἔστειλα); **Ντόκτορ Χ.** (ὁ κ. Φιζὼν καὶ ὁ Ἀνανίας πέρασαν πολὺ καλά στὴν Ἀμερικὴ. Ὁ Ὁζηγὸς ἔχει 6 δραχμὲς γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σὺ πῶς ἀμα τὸ διαβάσω); **Ἰωνίαν, Χρυσὴν Ἑλλάδα, Νεράϊδαν τοῦ Δάσους, Μάγκαν τῆς Φιλοθέης, Ἀεροπορίαν, Βαρκούλαν τοῦ Νεῖλου, Κλαίρην Κοκκίνου** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΜΑΡΚΕΤΟΥ
ΣΟΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κομψότατα τυπωμένο
Τιμᾶται δρχ. 25.— Ταχυδρ. 30.—

Παραγγεῖλαι εἰς τὰ γραφεῖα
τῆς «Διαπλάσεως»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου.

243. Δεξιόγραφος

Καταφατικὸ θὰ ἐνώσης
Μὲ ὠραῖο ἀστερισμό,
Καὶ στὰ πλοῖα ἔτσι θὰ δώσης
Κατοικία καὶ σταθμό.

Σαρπηδών

244. Στοιχειόγραφος

Ἐπίθετο ἢ οὐσιαστικόν,
Ἔγνο δηλοῖ πολεμικόν.
Μὰ τὸ κεφάλι ἂν ἀφαιρέσης.
Νὰ ταξιδέψῃς θὰ μπορέσης
Μὲ ἄνεμο εὐνοϊκόν.

Ἑλληνοπούλα

245. Μεταγραμματισμός

Πλανήτης πού ὁ ἥλιος μας τὸν σέρνει
Μὰ τοῦ ἀλλάξεις μοναχὰ τὴ μέση,
Καὶ τώρα ὁ ἀστρὺφύλακας τὸν παίρνει,
Ἡ καὶ στρατιώτης, γιὰ νὰ τὸν φορέσῃ.

Διαβολάκι

246. Αἵνιγμα

Πηδώντας ἀγωνίζεται
Τὸ ἀρσενικὸ μου.
Στὴν Ὀλυμπία βρίσκεται
Τὸ θηλυκὸ μου.

Ναυτάκι

247. Δικτυωτὸν

***** = Μέρος τῆς πόλεως εὐρύ.

***** = Γεωργικόν.

***** = Ποταμὸς τῆς Πελοπον.

***** = Ὄχι!

***** = Ὄχι!

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Γέρος τοῦ Μοριά

248. Κρυπτογραφικόν

123456473 = Ἄγιος ἢ Ἀυτοκράτωρ.
2165 = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
36523 = Φοτεινὸν μετέωρον.
4143 = Πτηνόν.
5642 = Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης.
65242 = Δένδρον.
717573 = Νόμισμα.

Σεμίραμις

249. Ἐπιγραφή

Ι Δ Α Σ Η Σ
Κ Π Α Ρ Ν Ι
Λ Η Τ Α Α Ε
Τ Ν Ο Ν Κ Ν
Ο Α Λ Ε Υ Α
Ν Κ Ο Π Ο Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κοκκινόπιππο

250. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πολεμοχαρὴ θεόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα καὶ τὰ πέμπτα δυσάρεστον συναίσθημα καὶ τὸ αἰσθητὸν διὰ τῆς οἰνός:

1, Κριτὴς τοῦ Ἄδου. 2, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 3, Ἀστρονομικὸν ὄργανον. 4, Μέτρον βάρους.

Θαλασσοταραχὴ

251. Φωνηεντολόπον

σν

(Βαλκανικὴ πόλις)

Μικρὸς Ζωγράφος

252. Γρίφος

τι							
τι	τι	ε	ε	ε	ε	ε	ε
	ὕπ'		σου		σω		
τι	τι	ε	ε	ε	ε	ε	ε
	τι		ε		ε		

Δοξαμένο Νησί

Παρόδραμα: — Ἡ λύσις τοῦ προηγουμένου Γρίφου, ὅπ' ἀριθ. 242, πρέπει νὰ εἶναι **ἀρχαῖον ρητόν**, καὶ ὅχι **φυτόν** ὅπως τυπώθηκε κατὰ λάθος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6

60. Πέργαμος (περ, γάμος). — 61. Φανέλλα (φᾶ, ναί, λᾶ). — 62. Λύτρα-Λύτρα. — 63. Τὸ γράμμα Ὠμέγα. — 64—65. Πᾶν μέτρον ἄριστον. Τοῖς νόμοις πείθου. (Ἡ ἀνάγνωσις εἰς ἀμφοτέρως τὰς ἐπιγραφὰς διαγωνίως, πρῶτον ἐκ τοῦ μέσου, κατόπιν πρὸς τὰ κάτω, καὶ τέλος πρὸς τὰ ἄνω). 66.

Χ Α Λ Δ Α Ι Α 67. ΣΙΚΑΓΟΝ (Ἀσία, Ἀ Α Φ Κ Ρ Χίος, Ἀκαρνανία, ΣΑ- Λ Α Φ Υ Ρ Ο Ν μος, ἈΓησίλαος, ΒΟ- Δ Υ Δ Η λος, ἈΝατολίη). — 68. Α Κ Ρ Α Γ Α Σ Τὸ μεγάλο πάρι τρώει Ι Ο Α Ι τὸ μικρό. (το μεγάλο, Α Ρ Ν Η Σ Ι ψάρ, ιτ, ροή, το μικρό).

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρῶσταιν τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὅπ' ὄψει τοὺς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὅχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΘ'—300]

Γνωστοποιούμεν, ἐν συνεχείᾳ τῆς [ΛΘ'—234] ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ὁμιλήσῃ καὶ πάλιν ὁ **Κώστας Κωνσταντινόπουλος** μὲ θέμα: «Τὰ φανελάκια (ἀπὸ τὴν ἀνάποδην!) ὡς μέσον ἐπιδείξεως!»

«ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ»

[ΛΘ'—301]

Στὴ «Μαγικὴ εἰκόνα» (φύλ. 13, Ὑδατοπούλου) ἡ ζητοῦσα ἐφημερίδα εἶναι ἡ... Κλό-Κλό!!! **Φαντάρος**

[ΛΘ'—302]

Μπιάνκα Σορέλλι, σὲ παραίτιας μὴ διενεῖς σημασία. «ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ»

[ΛΘ'—303]

Λεβάντες ἡ Ροήτα, σ' εὐχαριστῶ πού με θυμήθηκες!!

Μπιάνκα Σορέλλι

[ΛΘ'—304]

ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Βραβεῖον Α': Δευκὴ **Καμέλια Βραβεῖον Β':** Γελαστός **Ἀντιπλοίαρχος.** **Ἑταῖος 1ος:** Λευκός **Ἄγγελος. 2ος:** **Ἀθηναῖος. Οἱ «13»**

[ΛΘ'—305]

Μπαλίνοντας στὴν Διάπλασι ἀλληλογραφῶ μὲ ὁλοῦς-ες. Ἀφίς: Γεώργιον Ι. Παναγιούλαν, διὰ Π. Ὁδὸς Ἑμμ. Μπενάκη 104, Ἀθήνας. **Πατριώτης**

[ΛΘ'—306]

Μυροῖνη, συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς γιανιάς.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΛΘ'—307]

Καίτη, παρεξηγήθηκες τόσο πολὺ; Συγχωρήσά με. Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ; Στείλε πρώτη. Γεώργιον Μπουκουβάλαν. Poste Restante, Ἀθήναι. **Βάγκνερ**

[ΛΘ'—308]

ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΚΟΣΜΕ: Ἄλλ'!! [ΛΘ'—295] τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας!! Ὑποστηρίξατε!!

[ΛΘ'—309]

Γέρο τοῦ Μωριά, χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα! **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**